

[Hans Rasmussen.]

giverne kunne have spist, medens maden var på bordet; den er nu taget af bordet, og der foreligger her et lovforslag fra den høje regering, hvori det foreslås at ophøje det konkrete mæglingsforslag med supplementet til lov, men det indeholder intet om protokoltilførslen. Det er min opfattelse, at De samvirkende Fagforbund ikke kan være bundet ved deres tilsagn længere, end til forkastelsen skete fra transportgruppens arbejdsgivere.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen ville gerne have at vide, hvordan en arbejdskamp afvikles. Ja, vi har jo hidtil kunnet afvikle nogle arbejdskampe her i landet, og vi har også nogle gange gjort det, ved at folketinget måtte i aktivitet. Det er måske på dette punkt, vore principielle opfattelser brydes, for det er min mening om tingene — og sådan ser man også på det i andre demokratiske lande; det gælder Sverige, det gælder Norge, det gælder England, Belgien, USA og mange andre steder — at de, der har ansvaret for, at der etableres arbejds-konflikter på grund af løn- og arbejds-spørgsmål, også må have ansvaret for, at disse bringes til afslutning.

Har det ikke i for høj grad været sådan i dette land, at i det øjeblik, et mæglingsforslag var forkastet, har folketinget straks stået parat med ambulancetjenesten for at ophøje det til lov? Jeg tror ikke, det gavner ansvarsbevidstheden, hverken hos de forhandlende parter på arbejdsmarkedet eller hos dem, der skal tage stilling til det økonomiske og forhandlingsmæssige resultat, som måtte foreligge mellem parterne.

Jeg kan sige, at jeg er parat til at leve op til forskellige principper, men hvis man skal det, må det også medføre, at man behandler andre grupper i samfundet på samme måde, som man vil behandle arbejderne. Det høje folketing har kunnet afstikke love for arbejdsretten. De er bestemt af lovgivningsmagten gennem forligsmandsloven med dens afstemningsregler, og når lovgivningsmagten gennem love om den faste voldgiftsret o. s. v. afstikker retningslinjerne for forhandlingerne på arbejdsmarkedet, er det udtryk for, at så vidt ville lovgivningsmagten i den pågældende situation gå.

Nu har jeg ved en tidligere lejlighed sagt,

at der kunne jo opstå en sådan situation i samfundet, at det var nødvendigt, at lovgivningsmagten kom til at beskæftige sig med den; men jeg tager vist ikke meget fejl, når jeg siger, at selv små mælkestrejker — som vi i øvrigt ikke er tilhængere af — også har været optaget til forhandling i folketinget, når det har drejet sig om at få hundrede mennesker. Jeg tror — som den højtærede statsminister sagde det — at lovgivningsmagten skal være forsigtig med at gribe ind. For hvad er det, det ærede medlem hr. Poul Sørensen vil have der skal gribes ind over for? I det øjeblik, man forhandler, stilles der krav, og der kan stilles modkrav. Er det hensigten, at en eller anden voldgiftsret, enten etableret ved parternes egen hjælp eller måske af lovgivningsmagten, skal skære igennem mellem krav og modkrav?

Vi finder ikke, det er en rimelig måde at ordne tingene på, og derfor er det rigtigt, at skal vi ind på en forhandlingsform, som afviger fra den, vi har, er det nødvendigt, at vi undersøger, hvad de virksomheder, hvor arbejderne er beskæftigede, er i stand til at indtjene. Må vi så bede om at se regnskaberne, må vi så bede om, at vore folk kommer til at analysere dem, så vi kan se, hvilken lønhøjde virksomhederne er i stand til at bære! Det er måske nok dette, der er det mest afgørende for den modstand, man i Dansk Arbejdsgiverforening lægger for dagen for at undgå voldgift. Jeg er heller ikke i tvivl om, at for så vidt de ærede oppositionspartier forfølger den linje, de har anlagt: at nedbryde det liberalistiske princip — navnlig på dette område — vil det blive fulgt op. De er ikke engang i stand til blandt deres egne vælgere at klare tingene på den måde. Man kan blot betragte lønmodtagernes forhold, der skal ordnes af lovgivningsmagten. Nej, der vil komme krav efter krav, og så er spørgsmålet: hvor ender vi? Hvad angår den nuværende overgangsperiode, hvor vi fra arbejderside søger at få stigende indflydelse, lægger vi ikke skjul på, at i det øjeblik vi får medindflydelse, får medejendomsret, har vi heller ikke noget imod at anlægge andre betragtninger, når det drejer sig om arbejdskamp — for mig bekendt er der ingen, der strejker i sin egen kolonihave.

Altså: der skal helt andre omvæltninger